

Афоніна І.М., студентка

Касич А.О., к.е.н., викладач

*Кременчуцький національний університет ім. М. Остроградського
м. Кременчук, Україна*

ОСОБЛИВОСТІ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ ІНФЛЯЦІЇ В УКРАЇНІ

Інфляція являє собою складне багатоаспектне явище соціально-економічного характеру. Досить часто економісти досліджують проблему інфляції, адже вона на даний час є досить актуальною. Інфляція призводить до знецінення грошової одиниці країни, що в свою чергу зумовлює зростання цін.

У сучасних умовах у всьому світі інфляція носить хронічний, всеохоплюючий характер, який зумовлений не тільки грошовим, але і не грошовим характером. Повністю вилучити її з економіки неможливо, але може йти мова про керовану, регульовану інфляцію.

Актуальність даної проблеми також зумовлена тим що: по-перше, сучасна економіка України інтегрована в світове господарство і розвивається під впливом складних міжнародних процесів. По-друге, ринкові відносини в країні мають ознаки нестабільності, поглиблення якої може спричинити руйнівні наслідки у короткостроковий період.

Взагалі інфляція зароджується на грошовому ринку і саме у деформаціях грошового обігу слід шукати її корені. Вона відбувається тоді, коли центральний банк проводить неправильну грошову політику, а саме не забезпечує рівновагу між виробленими товарами та масою грошей. Також інфляційні процеси неминучі в тому випадку, коли витрати держави перевищують її доходи. Це проявляється у дефіциті держбюджету. На інфляційні процеси в Україні суттєво вплинули кризові періоди 2008-го та 2009-го років. В українській економіці вони набули такого характеру, що для їх подолання потрібні скоординовані та комплексні рішення. Так як грошова маса в Україні рухається швидше товарної, то потрібно сконцентрувати увагу на фінансовому сектору економіки [3].

Індекс інфляції за 2010-2013 рр. мав явні зміни, його динаміка зображена на діаграмі (рис.1).

Як бачимо на діаграмі рівень інфляції у 2010 році становив 109,1% і до 2012 року мав тенденцію до зниження (99,8%), але потім знову починає зростати і на 2013 рік становить 100,1% [4].

Головним чинником, який спричинив сьогоднішню інфляцію стали ціни на продукти харчування. Ціни на них зросли в усьому світі, проте в Україні вони виявилися одними з найвищих. В той же час головним джерелом інфляційних ризиків є падіння курсу гривні.

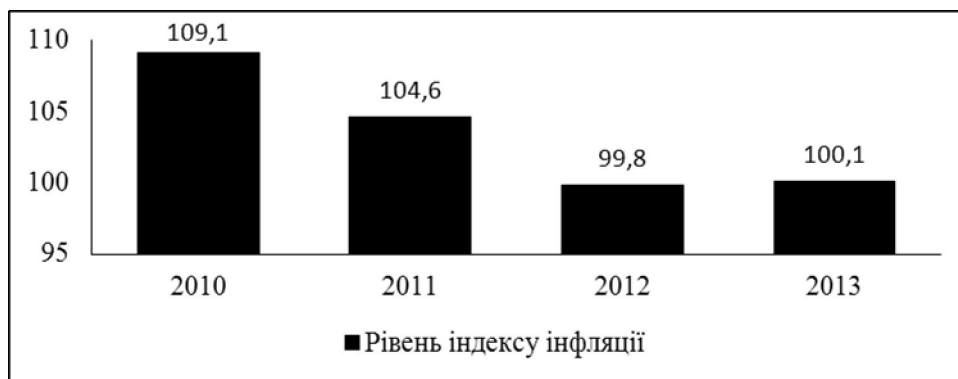

Рис. 1. Рівень інфляції за 2010-2013 рр.

Сьогодні наша держава прагне перейти до режиму таргетування інфляції, тобто досягнення стабільності цін для зростання виробництва і зайнятості. Для запровадження інфляційного таргетування необхідно врахувати такі чинники:

1. Наявність розвинутих фінансових ринків.
2. Національний банк повинен володіти перевіреними інструментами впливу на інфляцію.
3. Необхідні відповідна інституційна база, достатня автономність Національного банку України, політичний збіг думок.
4. Макроекономічні умови. Сьогодні в Україні показники ВВП, доходу на душу населення, рівня монетизації, капіталізації фондового ринку, реальних відсоткових ставок мають низький рівень і т.д. [1].

Як бачимо перехід нашої держави до таргетування інфляції є досить складним процесом і Україні потрібно прикласти багато зусиль, щоб за допомогою цього методу контролювати інфляцію.

Для вирішення проблеми інфляції слід звернутися до вивчення досвіду інших країн. У межах боротьби з прискорення інфляції в єврозоні в 2011 році Європейський центральний банк підвищив базову процентну ставку з 1.25% до 1.5% річних. Ідентичної політики дотримуються Швеція та Китай. Шведський Ріксбанк підвищив процентну ставку вже сім разів за 2011 рік, вона досягла 2%, а Народний банк Китаю за такий же період підняв вартість кредитування втретє до 6.56%. Але ця політика не підходить для країн, що розвиваються, в тому числі і для України, тому що вона може дати зворотний результат, що призведе до автоматичного зростання цін на товари і прискорить інфляцію [2].

Для недопущення інфляції уряду країни потрібно розробити антиінфляційну стратегію, основною складовою якої є ефективно монетарна політика. Вона повинна передбачати щорічний приріст грошової маси темпом, який не перевищує темп зростання національно продукту. Також однією із найважливіших стратегій антиінфляційної політики є впорядкування державних фінансів, передовсім скорочення бюджетного дефіциту з перспективою його повної ліквідації.

Література

1. Міркування щодо антиінфляційної політики в Україні/В.С.Марцин// Актуальні проблеми економіки. – 2010. - № 1 (103). С. 93-102
2. Прискорення інфляції як виклик стабільному розвитку світової

економіки/О. Лапко// Вісник НБУ. – 2011. С. 59-63

3. Інфляція в умовах сучасної ринкової економіки/В.А. Шинкар, Т.Ю.Ковач// Науковий вісник Ужгородського університету. – 2011. - № 33, ч.3 С. 212-216

4. Мінфін – ділове співтовариство, банки, валюта, особисті фінанси [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://index.minfin.com.ua>

Баранік О.О., старший викладач
Сумський національний аграрний університет
м. Суми, Україна

ПИТАННЯ ОПОДАТКУВАННЯ СУБ'ЄКТІВ МАЛОГО БІЗНЕСУ

У свій час було прийнято Указ Президента України від 3 липня 1998 р. «Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва», яким запроваджено справляння єдиного податку суб'єктами малого підприємництва.

В даний час облік та звітність суб'єктів малого бізнесу регулюється в основному Податковим кодексом України [1]. У рамках підтримки малого бізнесу для окремої категорії малих підприємств (які відповідають критеріям п. 154.6 ст. 154 ПКУ) введено тимчасову (до 01.01.2016 р.) нульову ставку податку на прибуток, а також надано право ведення спрощеного обліку доходів і витрат для складання фінансової звітності, що передбачає можливість систематизації інформації первинних документів у регістрах бухгалтерського обліку без застосування подвійного запису (п. 9 П(С)БО 25) та Плану рахунків бухгалтерського обліку.

Відповідно до п. 296.2 ст. 296 ПКУ, спрощена система оподаткування, обліку та звітності - це особливий механізм справляння податків і зборів, що встановлює заміну сплати окремих податків і зборів, визначених п. 297.1 ст. 297 ПКУ, щодо сплати єдиного податку з одночасним веденням спрощеного обліку та звітності.

Спрощена система передбачає сплату підприємствами єдиного податку і звільняє такі підприємства від сплати деяких податків і зборів, а також використання спрощеної системи обліку та звітності.

Зокрема, платники єдиного податку звільняються від наступних податків і зборів:

- податок на прибуток підприємства;
- податок на доходи фізичних осіб у частині доходів (об'єкта оподаткування), що отримані в результаті господарської діяльності фізичної особи та оподатковувані згідно з нормами гл. 1 розд. XIV ПКУ;